

verscheidene plannen, die allen even zonderling grillig waren; zoo dacht zij er over hem een brief te geven waarin ze alles zou uitleggen en dien hij pas na vier jaar zou mogen openen; of eerlijk aan zijn ouders te schrijven, maar ze verwierp het een na het ander weer. Daarna zocht ze nog eens in haar hart of er niet ergens een kiem van antipathie voor Thijs schuilde, of haar liefde haar niet verblindde. Maar ze vond niets dan puur verlangen naar hem. Dat moederlijk gevoel kwam weer boven; ze liet het toe. Ze liet alles wat ze voor Thijs voelde vrijelijk op zich inwerken het kwam uit haar hart en sprak weer tot haar hart, het raketde zichzelf op. Ze zou hem willen vertroetelen; allerlei wonderlijke, kleine wenschen had ze betreffende het verzorgen van zijn kleeren en van zijn lichaam. 't Was of hij tegelijk haar minnaar kon zijn en haar kind. Wat wás hij ook eigenlijk nog een kind, zeventien jaar; zijn gestalte was nog lang niet geheel uitgegroeid; hij schoor zich nog niet eens. Wat dat betref, had zij hem om zijn jeugd te liever, als hij maar niet zichzelf als een groot, diep mensch beschouwde.

Toen Thijs terugkwam en haar vroeg, 's avonds op de bekende plek bij hem te komen, miste zij de kracht om te weigeren. Maar om haar geweten gerust te stellen, nam ze zich voor niet op alles wat hij wilde staande houden, ja en amen te zullen zeggen.

Om negen uur zaten zij op de gewone plek. Thijs nam Margreet eerst voorzichtig tegen zich aan, en kuste haar teer. Ze legde haar hoofd tegen zijn borst en gaf hem haar beide handen, met een schichtige haast alsof ze bescherming zocht. Ze dacht aan niets en hoopte dat hij zwijgen zou. Hij deed het, maar drukte haar steeds vaster in zijn armen; zijn hart voelde zij kloppen tegen haar bovenarm en zijn warme adem vloeide telkens over haar voorhoofd. Ten slotte deed hij haar zeer en toen maakte ze zich door een forsche beweging los.

„Wat ben je preutsch geworden,” gichelde Matthijs; maar dadelijk daarop legde hij

groote ernst in zijn stem en vroeg haar op lagen toon excuus. Hij stond op en stampte met elk van zijn beide beenen even krachtig op den grond. Toen keek hij naar de heldere lucht en begon zeer kalm over de sterren te praten, als om te laten zien, dat hij volkomen meester over zichzelf was, als een man. Maar in zijn binnenste was hij knorrig ontevreden, en hij bedwelmde zich niet meer aan zijn eigen woorden. Hij vertelde het een en ander van den reusachtigen afstand der hemellichamen, en van hun omvang; hij sprak over lichtjaren en parallaxis, en viel zich telkens in de rede met te zeggen dat de natuur toch zoo prachtig en indrukwekkend was. Margreet wachtte verdrietig. Tevergeefs zocht ze naar een ander onderwerp; een groote matheid drukte haar geest en ze begreep ook wel dat hij over het één al even wijs babbelen zou als over het ander. Helderder dan te voren werd het haar, dat zij hem heel gauw verliezen zou, áls ze niet met zich liet sollen, zooals hij het wou. De tranen drongen haar in de oogen; ze deed zich geweld aan om niet te snikken. Ze was zoo moe en haar weerstand voelde ze zoo verzwakken; ze verlangde naar steun en veiligheid in iemands armen. Maar ze wist dat er aan Thijs niets te doen was; ze kon niet met één slag een man van hem maken.

De volgende avonden gingen op dezelfde wijze voorbij. Margreet was voor Thijs niets meer dan een soort machine, die emoties voor hem had gemaakt, een stuk kunstig speelgoed, dat langzamerhand gaat vervelen. 's Morgens werd hij wakker met het gevoel, dat een zware, saaie plicht op hem rustte: hij moest over dag studeeren en 's avonds met Margreet omgaan. Den ganschen dag verveelde hij zich, keek eens een studieboek in, maar zijn geest nam niets op. Tegen donker werd het of hij een gedwongen visite moest maken: zooals men zich dan troost met den goeden wijn, die geschonken zal worden, en het gebak, waarvan men een stukje zal proeven, zoo troostte hij zich met de gedachte, dat Margreet nog eens tegen zijn borst zou leunen.